

קִבְּץ

תּוֹךְ הַנֶּחַל

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאוֹת,
מַעֲוָרִים מַעֲרִים וּמַחְזִיקִים,
אֲשֶׁר מִתּוֹךְ הַנֶּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר הַכֶּמֶה נוֹבְעִים,
לְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמֵשֶׁם יִשְׁקֹן הַעֲדָרִים,
לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוּדַת הַבּוֹרָא בְּכָל דְּרָגָה שִׁיחִי וְנִמְצָאִים

*

אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ

פְּרִשַׁת שׁוֹפְטִים

שְׁנַת תשע"א

*

עַל יְדֵי מֶרֶן מוֹהָרָא"ש שְׁלִיט"א

יָצָא לְאוֹר הַדָּשׁ אֱלֹהִי, תשע"ב

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מְתִיבְתָּא חֵיכַל הַקֹּדֶשׁ

הַסִּידִי בְּרִסְלָב

עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכַב"א

ליל שבת קדש פֶּרֶשֶׁת שופטים ה'תשע"א

בְּלֵיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ בְּסַעֲוֵדָה רִאשׁוֹנָה, דִּבֶּר מוֹהֲרָא"ש נ"י
דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד, מַעֲנִין חֶלֶק וְנַחֲלָה שֶׁל
הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם, הַמְזֻכָּר בַּפֶּרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ, עֵינֵי שָׁם.

פֶּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, בְּתִיב בַּפֶּרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ (דְּבָרִים יח)
לֹא יִהְיֶה לַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כָּל שֵׁבֶט לְוִי חֶלֶק וְנַחֲלָה עִם
יִשְׂרָאֵל, אֲשֵׁי ה' וְנַחֲלָתוֹ יֵאָכְלוּ, וְנַחֲלָה לֹא יִהְיֶה לוֹ בְּקֶרֶב
אֶחָיו, הַזֵּה"ה הוּא נַחֲלָתוֹ פֶּאֶשֶׁר דִּבֶּר לוֹ, וַיֵּשׁ לְדַקְדֵּק מִחוּ
כָּפֶל הַלְשׁוֹן "לַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם" וְאַחֵר כֵּן "כָּל שֵׁבֶט לְוִי",
שֶׁלְכֹאֲרָה כָּלִיל כָּבֵד בְּ"לַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם", וְגַם יֵשׁ לְהַבִּין מִה
הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה מִלְּמַדֵּת אוֹתֵנּוּ בְּזֹה, כִּי הַתּוֹרָה הִיא
נִצְחִית, וְשִׁיכָת בְּכָל אָדָם וּבְכָל זְמַן, וְאִיזָה לַמּוֹד יוֹצֵא מִזֶּה
לְעוֹבְדָא וּלְמַעֲשָׂה.

וַיֵּשׁ לוֹמַר בְּזֹה, עַל פִּי דְבָרֵי הַרְמְב"ם (סוף הַלְכוֹת שְׁמִיטָה
וְיֻבֵּל), לָמָּה לֹא זָכָה לְוִי בְּנַחֲלַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבִבְנוֹתָהּ עִם
אֶחָיו, מִפְּנֵי שֶׁהִבְדִּיל לְעַבֵּד אֶת ה' לְשִׁרְתּוֹ וּלְהוֹרוֹת דִּרְכּוֹ
הַיִּשְׁרִיִּם וּמִשְׁפָּטָיו הַצְדִּיקִים לְרַבִּים, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים לג, י):
"יִזְרוּ מִשְׁפָּטָיִךְ לִיעֲקֹב וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל", לְפִיכָן הִבְדִּילוּ

מִדְרָכֵי הָעוֹלָם, לֹא עוֹרְכִין מִלְחָמָה בְּשָׂאֵר יִשְׂרָאֵל, וְלֹא
 נִוְחָלִין וְלֹא זֹכִין לְעַצְמָן בְּכַח גּוֹפֵן, אֲלֵא הֵם חֵיל ה',
 שְׁנֵאמַר (שם) בָּרַךְ ה' חֵילוֹ, וְהוּא בְּרוּךְ הוּא זֹכֶה לָהֶם,
 שְׁנֵאמַר (בַּמִּדְבָּר יח, כ): "אֲנִי חֲלָקָה וְנִחַלְתִּיךָ". "וְלֹא שֹׁבֵט לִי
 בְּלִבִּי", אֲלֵא כָּל אִישׁ וְאִישׁ מִכָּל בָּאֵי הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נִדְּבָה
 רוּחוֹ אוֹתוֹ וְהִבִּינוּ מִדְּעוֹ, לְהַבְדִּיל לַעֲמֹד לִפְנֵי ה', לְשִׁרְתּוֹ
 וּלְעוֹבְדוֹ לְדַעַת אֶת ה', וְהִלָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּמֹו שְׁעִשְׂהוּ הָאֱלֹהִים,
 וּפָרַק מֵעַל צִוְּאוֹרוֹ עַל הַחֲשָׁבוֹנוֹת הָרַבִּים אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ בְּנֵי
 הָאָדָם, "חֲרִי זֶה נִתְקַדֵּשׁ קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים", וַיְהִי ה' חֲלָקוֹ
 וְנִחַלְתּוֹ לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, וַיִּזְכֶּה לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה דְּבַר
 הַמִּסְפִּיק לוֹ בְּמֹו שְׁזֹכָה לַכֹּהֲנִים לְלוֹוִים, חֲרִי דָּוִד, עָלֵיו
 הַשְּׁלֹוֹם, אֹמֵר (תְּהִלִּים טז, ה): "ה' מִנֵּת חֲלָקֵי וְכוּסֵי אֶתָּה
 תוֹמִיד גּוֹרְלִי"; עֵינֵי שֵׁם בְּדַבְּרֵיו הַקְדוּשִׁים.

נִמְצָא, שִׁיּוּצֵא מִדְרָכֵי הַרְמָב"ם סוּד נִפְלָא, שְׁכָּל אֶחָד
 מִיִּשְׂרָאֵל, הַמִּנְדֵּב רוּחוֹ לַעֲבֹד אֶת ה', וְלִפְרָק מֵעַל עַצְמוֹ עַל
 חֲשָׁבוֹנוֹת הָרַבִּים שֶׁל עַסְקֵי עוֹלָם הַזֶּה, וּלְקַדֵּשׁ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו
 לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הוּא עוֹלָה וּמִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשֵׁת
 הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם, וְזֹכֶה לְקַבֵּל חֲלָקוֹ וְנִחַלְתּוֹ מִן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 לְבַד, עַד שֶׁאֵינּוּ נִצְרָךְ לְבְנֵי אָדָם כָּלָל, וְאִם בֶּן מוֹבֵן מְאֹד
 כְּפֹל הַלְשׁוֹן, לֹא יִהְיֶה לַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כָּל שֹׁבֵט לִי חֲלָק

וְנַחֲלָה עִם יִשְׂרָאֵל, כִּי זֶה מִרְבֵּה גַם אֶת כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָדְבָה רוּחוֹ לְעַסֵּק בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, שְׁגֵם בֵּין
נַעֲשֶׂה קוֹדֵשׁ קְדוּשִׁים, וְנִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁת שִׁבְט לְוִי שִׁהֵם
מִשְׁרֵתִי ה', וּבָמֹו שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת י"ט) וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכֶּת
בְּהָנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מוֹבָא שֵׁם בַּפֶּעַל
הַטּוֹרִים), אֵילֹו זָכוּ יִשְׂרָאֵל הָיוּ כָּלָם בְּהָנִים גְּדוּלִים, וְלַעֲתִיד
לָבֹא תִחְזֹר לָהֶם שְׁנֶאֱמַר (יִשְׁעִיָּה ס"ה, ו) וְאַתֶּם בְּהָנִי ה'
תִּקְרָאוּ, עֵינֵי שֵׁם, נִמְצָא שֵׁשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בַּח
לְהִתְחַבֵּר עִם שִׁבְט לְוִי וּלְהִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁתָם, עַל יְדֵי שְׁמוֹסֵר
נִפְשׁוֹ לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ בְּאַמֶּת, וְאִזּוּ מִקְבֵּל חֵלֶק
וְנַחֲלָה מֵהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, וְאִינוּ נִצְרָךְ לְבָרִיֹּת בָּלָל.

וְזֶהוּ אִשִּׁי ה' וְנַחֲלָתוֹ יֹאכִלֹן, שְׁאוּכָלִין אִשִּׁי ה' מִמֶּשׁ, וְכָל
אֲכִילָתָן בְּאֲכִילַת קָרְבָּנוֹת, וּמִתִּיחָדִים עַל יְדֵי אֲכִילָתָם יִחוּד
קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתִיהָ, וְכַמְבָּאֵר בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל
(לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן חֶלֶק א' סִימָן ס"ב), שֶׁעַל יְדֵי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל
בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה, נַעֲשֶׂה יִחוּד קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתִיהָ
אֶפֶיךָ בְּאַפִּיךָ, כִּי בְּשֶׁאֲדָם זוֹכָה לְדַבְּקוֹת אֲמִתִּית בְּהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, יוֹדֵעַ שֶׁכָּל אֲכִילָתוֹ הִיא מֵהִתְנַוָּצָצוֹת הָאֱלֻקוֹת
שֵׁשׁ בְּכָל דְּבָר (לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן חֶלֶק א' סִימָן י"ט), וּבָמֹו שְׁפָתוֹב
(דְּבָרִים ח') כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם כִּי עַל כָּל

מוֹצֵא פִּי ה' יַחֲיֶה הָאָדָם, וְאֲזִי אֲכִילָתוֹ בְּאֲכִילַת קָרְבָּנוֹת, וְעוֹד גְּבוּהַ מוֹתָה, וְכִמּוֹ שְׂאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת אֲכִילָה חֶלֶק ב' סִימָן ז), אֲכִילַת הַצְדִּיקִים גְּדוּלָּה יוֹתֵר מִהַקָּרְבָּנוֹת וּמִזֻּזוּגָן, כִּי אֲכִילַת קָרְבָּנוֹת הִיָּתָה רַק בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וּבְכַפְּנִים מִחוּמוֹת יְרוּשָׁלַיִם, אֲבָל הַזֹּכֶה לְדִבְקוֹת אֲמִתִּית בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, בְּכָל מָקוֹם בּוֹאֵ וְנִכְלָל בְּאֵשׁ שְׁלִמְעֵלָה, וְאֲכִילָתוֹ בְּכָל מָקוֹם הִיא בְּאֲכִילַת קָרְבָּנוֹת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וּכְדִגְמַת ה' יִתְבָּרֵךְ בְּבִיכּוֹל, שְׁנִקְרָא (דְּבָרִים ד', כד): "אֵשׁ אֲכָלָה", וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (יוֹמָא כֹּא ע"ב): 'אֵשׁ אוֹכֶלֶת אֵשׁ'.

נִמְצָא, אֵשׁ ה' וְנִחְלָתוֹ יֹאכֵלֶנּוּ, הֵינּוּ שְׂאוֹכֵל "אֵשׁ ה'" מִמֶּשֶׁ, וְכֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (פְּסִיקְתָּא רַבְּתִי פֶּרֶק י"א): 'בְּעוֹלָם הַזֶּה הָיוּ יִשְׂרָאֵל דִּבְקִים לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים ד') וְאַתֶּם הַדִּבְקִים בָּהּ, אֲבָל לַעֲתִיד לָבֹא הֵם הַזֵּה וְהַזֵּה, מִתְּהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵשׁ אוֹכֶלֶת אֵשׁ, בְּמָה שֶׁפְּתוּב כִּי ה' אֵשׁ אֲכָלָה הוּא, אֵף הֵם הַזֵּה אֵשׁ אוֹכֶלֶת, בְּמָה שֶׁפְּתוּב (יִשְׁעִיָּה י') וְהָיָה אֹרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְאֵשׁ וְקִדּוּשׁוֹ לְלֶהֱבֶה, עֵינֵי שָׁם. נִמְצָא, הַזֹּכֶה לְדִבְקוֹת אֲמִתִּית בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, נַעֲשֶׂה בְּאֵשׁ אוֹכֶלֶת מִמֶּשֶׁ, וְכָל אֲכִילָתוֹ הִיא בְּאֲכִילַת קָרְבָּנוֹת מִמֶּשֶׁ.

וזהו, ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו, כי אינו מתבלבל מעסקי עולם הזה, ומכל מיני עסקים עם בני אדם, רק כל מה מחשבתו דבוק וקשור בו יתברך בקביעות עצומה, על דרך (תהלים ט"ז) שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, שזהו הוי"ה הוא נחלתו, ששם הוי"ה תמיד עומד לפני עיניו, כבאשר דבר לו, הינו כפי שזוכה לקדש דבורו בדבורים קדושים של תורה ותפלה, וכמו שמפרש רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ל"ד) את הפסוק (דברים א') ויברך אתכם "באשר דבר לכם", פרוש, לפי הדבור בן השפע, עין שם. וכן אצל כל צדיק שזוכה להתקדש בקדשת הכהנים והלויים, סוד הצלחתו "באשר דבר לו", הינו כפי הדבור הקדוש שלו, כי הדבור הזה מביא אותו לכל הקדשות שבכל העולמות.

וספר מוהרא"ש נ"י, ספור נפלא מנצל הפרישות של צדיק מכל מיני עסקי עולם הזה, והוא הרב הקדוש, רבי אלכסנדר סנדר מקאמארנא זי"ע, אביו של הרב הקדוש רבי יצחק אייזיק מקאמארנא זי"ע, שהיה מתמיד מאד בתורה ובדבקות השם יתברך, עד שהיו יכולים לעבור עליו כמה ימים מבלי שיאכל כלום, וכשהיה בנו רבי יצחק אייזיק ילד, והיה רעב לקחם, היה אביו שולחו אל השכנים לקבל אכל להשיב את נפשו.

פעם ראה הרב הקדוש רבי סנדר זי"ע ברוח קדשו, שעליו
 לנסע לעיר אוהעל כדי להסתלק שם, ובנו הילד בכה
 לפניו שלשה ימים שלא יסע, אבל לא היה יכול לעקבו,
 והגיע הרב הקדוש רבי סנדר זי"ע לעיר אוהעל במדינת
 הונגריה, ושם לא היו רגילים לראות חסיד מלבש בלבוש
 חסידי, ולכן לא התקבל עליהם, ולא מצא חן בעיניהם
 כלל, והתחילו לרדפו מאד עד שרצו לגרשו מן העיר,
 וראשי העיר הגו רעיון, שישכרו אשה שתעליל עליו
 עלילה של שקר לפני בית הדין, ואז יוכלו בקלות לגרשו
 מהעיר.

והתנדבה אשה אחת בשם "שרה די בעקערין" (שרה
 האופה), להיות המעלילה, וקבלה מהם שק מלא זהובים
 בשכר עבודתה, והלכה אל בית הדין ביחד עם בלם,
 ובתגיעה אל בית הדין, הוציאה השק בכסף לפני הדיינים
 וענתה ואמרה להם: "דעו! שראשי העיר שכרו אותי
 להוציא לעז על הצדיק רבי סנדר, והוא חף מפשע, והנה
 לפניכם הכסף שנתנו לי, ואם תשאלו, למה עשיתי כן? כי
 נודע לי אודות מחשבתם הרעה שרוצים להוציא לעז על
 צדיק הזה, ופחדתי אולי ימצאו איזו אשה שבאמת

תתַרְצָה לָכֵן, וְלִכֵּן נִדְבָה רוּחִי לְהִיּוֹת שְׁלִיחַ בְּדָבָר, בְּיָדִי
לְהַצִּיל צַדִּיק מִיַּד עוֹשֵׁקוֹ..."

וּכְשֶׁשָּׁמְעוּ רָאשֵׁי בֵּית הַדִּין דְּבָרֶיהָ, הֶעֱנִישׁוּ אֶת רָאשֵׁי
הָעִיר בְּעֵנֶשׁ גָּדוֹל, וְהִסְתַּלְּקוּ מִשָּׁם בְּבוֹשׁוֹת וְחֶרְפוֹת
גָּדוֹלוֹת, וְאִזּוּ פָּנָה הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי סֵנְדֵר זי"ע אֶל הָאִשָּׁה,
וְשָׂאֵל אוֹתָהּ, מַה אֲנִי יָכוֹל לַתֵּת לָךְ בְּעִבּוֹר שְׁהִצַּלְתְּ אֶת
נַפְשִׁי, וְעָנְתָה לוֹ, שְׂאִינָה צְרִיכָה דָּבָר, רַק אֲנִי לֹא יְלָדִים,
וְרוֹצָה לְהִתְבָּרֵךְ עִם יֶלֶד שִׁיגְדֵל לְהִיּוֹת צַדִּיק תָּמִיד.

וְעָנָה לָהּ הַצַּדִּיק רַבִּי סֵנְדֵר זי"ע, הִנֵּה מִן הַשָּׁמַיִם נָתַנוּ לִי
שְׁתֵּי נְשָׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת לְהוֹרִיד בְּעוֹלָם, אֶחָד כָּבֵד הוֹרְדָתִי
בְּבִנֵּי רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק, וְאֶת הַשְּׁנִיָּה אֲנִי מוֹסֵר לָךְ, וְלֹא
עָבַר זְמַן הָרַבָּה וְהוֹלִידָה בֵּן, וְהִיְתָה רְגִילָה לְבָבוֹת בְּכָל יוֹם
בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִהְיֶה בֵּן צַדִּיק
תָּמִיד בְּאַמֶּת, וְהִיְתָה מְמַלָּאָה כּוֹס מִן הַדַּמְעוֹת, וְאַחֵר כִּד
הִיְתָה שׁוֹטְפֶת אֶת פְּנֵי הַתִּינוֹק עִם הַדַּמְעוֹת.

וְהִבֵּן הֵנָּה גָּדֹל לְהִיּוֹת הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי צְבִי הִירֶשׁ מְלִיֶּסְקָא,
זְכוּתוֹ תִּגַּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּעַל הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ "אֶד
פְּרִי תְבוּאָה", וְהָאִשָּׁה הַצַּדִּיקָה שָׂרָה עָלֶיהָ הַשָּׁלוֹם, נִטְמָנָה

בְּעִיר אֹהֶעַל עַל יַד הָאֵהֶל שֶׁל הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ בְּעַל
הַ"יִּשְׁמַח מִשָּׁה" מֵאֹהֶעַל זי"ע, וְהָיוּ הָרַבָּה אֲנָשִׁים נוֹשְׁעִים
בִּישׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת עַל יְדֵי הַתְּפִלוֹת שֶׁהָיוּ שׁוֹפְכִים בְּצָקוֹן
לַחֶשֶׁם עַל צִיּוֹנָה הַקָּדוֹשׁ, זְכוּתָהּ תִּגַּן עָלֵינוּ, וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל, אָמֵן.

יַעֲזֹר לָנוּ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שְׁנִזְכָּה לִיחִיד יְמִינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ
לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַד שְׁנִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשֵׁי הַכְּהֻנִּים
הַלְוִיִּם, וְנִזְכָּה לְהַכִּיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ לְגִמְרֵי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם
אָמֵן וְאָמֵן.

סְעֻדָּה שְׁלִישִׁית פְּרִשַׁת שׁוֹפְטִים ה'תשע"א

בְּסְעֻדָּה שְׁלִישִׁית, סְעֻדַּת רַעְיוֹן דְּרַעְיוֹן, דִּבְרַ מוֹהֲרָא"ש
נ"י דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְּבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל
בְּלִקּוּטֵי מוֹהֲרָ"ן חֶלֶק ב' סִימָן ה' תְּמַדְבֵּר מְאֻמּוֹנָה, עֵינֵי שָׁם.
פֶּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (מוֹהֲרָא"ש נ"י חֲזוֹר
בְּקִצּוֹר עַל כְּפֹה נִקְדוֹת שְׁכֵתוֹרָה זֶה שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל): הָעֶקֶר הוּא
הָאֻמּוֹנָה, וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְחַפֵּשׂ אֶת עֲצָמוֹ וּלְחַזֵּק אֶת

עצמו באמונה. כי יש סובלי חללים, שיש להם מכות מפלאות, והם סובלים החללים רק בשביל נפילת האמונה, בבחינת (דברים כה, נט): "והפלא ה' את מפתח מכות גדלת ונאמנות וחלים רעים ונאמנים". ונאמנים דיקא, כי הם באים על ידי פגם אמונה, כי על ידי נפילת האמונה באים מכות מפלאות, שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות; עין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.

והסביר מוה"רא"ש נ"י, כי הנה העקר היא אמונה, וכל עקר מעלתו ומדרגתו של אדם נמדדת כפי האמונה שלו, שכל מה שיש לו אמונה ביותר, כן יש לו דבקות בהשם יתברך יותר, וכמאמר הפעל שם טוב הקדוש זי"ע, האמונה היא הדבקות, והדבקות היא האמונה, ועקר האמונה הוא במה שאי אפשר לשכל להבין, כי במה שיכולים להבין אין שייך אמונה, אלא נקראת ידיעה, כגון למשל, כשיש לפניו שלחן, שעשוי מדף של עץ ועומד על ארבע רגלים, אין צריכים 'להאמין' שזה שלחן, אלא זה ידיעה פשוטה וברורה שהוא שלחן, ואין צריכים לזה אמונה, מה שאין כן בדבר שאינו רואה בעיניו, רק מסבירים לו על פי סברא, בזה צריכין להאמין שיש

מציאות כזו, וכן בענין הדבקות אל השם יתברך, בדבר שאדם מבין על פי שכלו, אין שייך אמונה, אלא נקראת ידיעה שלמה באמתת מציאותו יתברך, רק עקר האמונה הוא במה שאי אפשר לשכלו להבין בשום פנים ואופן, כגון למה הקדוש ברוך הוא מנהיג את עולמו באופן זה, ולא באופן אחר, וכשיש לו אמונה אין לו שום קשיות כלל, ויודע שצדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו, ואצל המאמין, האמונה כל כך ברורה ומזככת, עד שנחשב כאלו רואה אותה בעיניו ממש, אף על פי שאי אפשר לו להסביר זאת לאחרים כלל, וכמו שפירש רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן ס"ב) את מאמר הזהר הקדוש (משפטים צה ע"א) עולמותא שפירתא דלית לה עינין, גופא טמירתא ואתגלי (עלמה יפה שאין לה עינים, גופה נעלם ומתגלה), עולמותא שפירתא, זה אמונה, וכמו שכתוב (שיר השירים ג, ד) "יפה את רעיתי", וכתוב (תהלים לו, ג): "ורעה אמונה": דלית לה עינין, הינו הקשיות באמונה שאי אפשר להבין אותם, וצריך לחזק באמונתו, כי אינו רואה את התרוץ יפה בעיניו, ולכן גופא טמירתא ואתגלי, כי מצד אחד היא נעלמת, כי אם תשאל את המאמין איזה טעם באמונה, ודאי אינו יודע להשיב לה טעם, כי אמונה אינה שיבת אלא בדבר שאינו יודע טעם, ואף על פי כן, "וגליא", הינו

שֶׁאֶצֶל הַמַּאֲמִין הַדֹּבֵר גָּלוּי, בָּאֵלוּ רוּחַהּ בְּעֵינָיו אֶת הַדֹּבֵר
שֶׁהוּא מַאֲמִין בוֹ, מַחֲמַת גִּדּוֹל אֲמוּנָתוֹ הַשְּׁלֵמָה, עֵינַי שָׁם.

נִמְצָא שֶׁעַקֵּר הָאֲמוּנָה הִיא דִּיקָא בְּמַה שָּׁאִינוּ יָכוֹל לְהַכִּין,
שָׂאם זֹכָה גַם אִזּוּ לְבַטֵּל דַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
וְלַדַּעַת שֶׁצָּדִיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו, אִזּוּ זֹכָה לְדַבְּקוֹת גְּדוּלָּה
בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְשׁוֹב אֵין לוֹ שׁוּם קִשְׁיוֹת כָּלָל.

וְזוּהִי מִדְּרַגַּת הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים שֶׁהָיוּ מִימּוֹת עוֹלָם, שֶׁזָּכוּ
לְאֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, וְאָף עַל פִּי שֶׁרָאוּ לִפְנֵי עֵינֵיהֶם
אֶת הַפֶּן הַשֶּׁכֶּל מִמָּוֶשׁ, לֹא שָׁאֲלוּ שׁוּם קִשְׁיוֹת כָּלָל, כְּמוֹ
אֲבָרְהָם אֲבִינוּ שֶׁנִּתְנַסָּה בְּעֶשְׂרָה נְסִינּוֹת קָשִׁים וּמְרִים,
שֶׁהוּא הָיָה אִישׁ אֶחָד שֶׁהָאֲמִין בְּחֶקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּפְרָסָם
הָאֲמוּנָה בְּעוֹלָם, אֲבָל סָבַל עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת, וְהָיָה מְטַלְטֵל
נָע וָנָד, וְלָקְחוּ אֶת אִשְׁתּוֹ וְכוּ', וְצָעְקוּ עָלָיו שֶׁכָּל הַצְּרוּת
בָּאוֹת מַחֲמַת שָׁאִינוּ מוֹדָה בְּעִבּוּדָה זָרָה שְׁלָהֶם, רַחֲמָנָא
לִיצְלָן, אֲבָל הוּא לֹא הִתְפַּעֵל מֵהֶם כָּלָל, כִּי יָדַע שֶׁזוּהִי
שְׁלֵמוֹת הָאֲמוּנָה, כְּשֶׁחֶבֶל נִרְאָה לְהַפֵּךְ, וְאָף עַל פִּי כֵן אִינוּ
שׁוֹאֵל שׁוּם קִשְׁיוֹת כָּלָל, זוּהִי שְׁלֵמוֹת הָאֲמוּנָה, וְלִכֵּן זָכָה
לְגַלּוֹת וּלְפָרְסָם אֶת הָאֲמוּנָה בְּעוֹלָם, עַד שֶׁכָּלֶם נִתְּבַטְּלוּ
מִלִּפְנֵינוּ, וְחֹרִישׁ הָאֲמוּנָה בְּעוֹלָם לְכָל הַדּוֹרוֹת.

וכן הוא בכל דור ודור, שדיקא הצדיקים הגדולים סובלים
מה שסובלים, אבל הם חזקים מאוד באמונה הקדושה, ואף
על פי שגראת הפל להפך, אינם שואלים שום קשיות כלל,
ועל ידי זה עוברים על הפל, וזוכים לדבקות אמתית בו
יתברך, וכל עקר נסיונו של אדם בזה העולם הוא בענין
האמונה הקדושה, שלא ישאל קשיות על תנהגתו יתברך,
ואז זוכה לחיים טובים באמת, ולאריכות ימים ליום שכלו
טוב וכלו ארוך.

וכמבאר בסוף מסכת חלין (דף קמב ע"א), לגבי אלישע אחר,
שעקר קלקולו היה מחמת שראת דברים הנראים הפוך
האמונה, חס ושלום, כי ראה אדם עולה בסלם, לקים
מצות שלוח הקן ומצות כבוד אב ואם, שעל שניהם נאמר
"והארכת ימים", ונפל ומת, וזה גרם לו להתפקר, ויש
אומרים שראת לשונו של הצפית המתרגמן, מן העשרה
הרוגי מלכות, מטלת באשפה, ואמר, פה שהפיק מרגליות,
ילחך עפר, אבל הוא לא ידע את דרשת חז"ל הקדושים
על הפסוק "למען ייטב לך", בעולם שכלו טוב, "ולמען
יאריכון ימיה" – בעולם שכלו ארוך, עין שם, כי זה דיקא
עקר נסיונו של אדם, בשרואת הפל הפוך, ואף על פי כן
מתחזק מאוד באמונה – זו נקראת אמונה באמת.

וזה עצם מעלת נשמות ישראל שעברו את השואה, רחמנא ליצלין, וראו את הגיהנום פתוח לפני עיניהם, ואיך ששׂרפו וחתקו ושחטו המוני נשמות ישראל אחיהם, ואף על פי בן לא אבדו אמונתם, רק המשיכו לשמור את התורה ולהניח תפלין ולבוא אל בית הכנסת ולבית המדרש, וחזרו והקימו דורות ישרים מברכים, והם הם צדיקי הדור שראוי להתברך מפיהם, וכמו שאמר הרב הקדוש רבי יואל מפאטמר זי"ע בשנסע מארץ ישראל, ושאל אותו הרב הצדיק רבי אשר זעליג מרגליות זצ"ל, אל מי נפנה עם פתקא ופדיון נפש בשתסעו מכאן? וענה ואמר לו הרב הקדוש מפאטמר זי"ע, בשתהיו בבית הכנסת, ותראו בן אדם מרים את השוול שלו להניח תפלין, ותראו מספרים חקוקים על זרועו, מהתקופה בה שטה במחנות הרבנו של הנאצים, ימח שמם, שחקקו על בשרו מספר סדורי בדרבם אז, אליו ראוי לתן פתקא ולהתברך מפניו, כי הוא צדיק גדול, על שנשאר חי וקים באמונת הקדושה.

והנה מבאר בהמשך דברי רבנו ז"ל בתורה זו (אות י"א), שפגם האמונה בא "מרבנים ודינים שאינם פשרים, שעושין עוות חדין", עין שם, כי הרבנים והדינים צריכין

לְהַאִיר אֹר הָאֱמוּנָה בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלְלַמֵּד אוֹתָם דְּרָכֵי
הַתּוֹרָה וְהַמִּשְׁפָּט, עַד שֶׁכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יִכִּיר אֶת הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ גַּם מֵתוֹךְ עֶסְקֵי הַגִּשְׁמִיִּים, וּמֵתוֹךְ מִשְׁאוֹ וּמִתְּנוֹ עִם
הַבְּרִיּוֹת, וּמֵרֵב אֱמוּנָתוֹ בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, לֹא יִנָּע בְּפִרוּטָה
שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ, כִּי מַחֲמַת שְׂמָאֲמִין שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אֵל זֶן
וּמִפְּרָגִם לִכְל, וְנוֹתֵן לְכָל בְּרִיָּה פְּרִנָּסָתָהּ וְדִי מַחֲסוּרָהּ, עַל
כֵּן אֵינוֹ נוֹגֵעַ בָּמָה שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ, וְנוֹזֵהר מְאֹד בְּמִמּוֹן חֲבֵרוֹ,
אֲכָל כְּשֶׁהֲרִבְנִים וְחֲדִינִים עוֹשִׂין עֲווֹת הַדִּין וְהַמִּשְׁפָּט, וְהֵם
בְּעֶצְמָם מְקַבְּלִי שַׁחַד וּמָטִים אֶת הַדִּין וְאֶת הַמִּשְׁפָּט, עַל
יְדֵי זֶה נִחְלָשׁ כַּח הָאֱמוּנָה אֲצֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְזֶה מְבִיא
כָּל הַחֲלָאִים רָעִים הַבָּאִים מַחֲמַת חֶסְרוֹן אֱמוּנָה רַחֲמָנָא
לִיִּצְלֵן, וְעַל כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שֶׁבֶת קֶלֶט ע"א) אִם
רְאִיתָ דּוֹר שֶׁצָּרוֹת רַבּוֹת בָּאוֹת עָלָיו, צֵא וּבְדֹק בְּדִינֵי
יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּל פְּרָעָנוֹת שֶׁבָּאָה לְעוֹלָם לֹא בָּאָה אֲלָא בְּשִׁבְלִי
דִּינֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי מִיַּד שְׂדֵינֵי יִשְׂרָאֵל גּוֹרְמִים מְעוֹט אֱמוּנָה
בְּעוֹלָם חֵם וְשָׁלוֹם, מִפְּיֹלָא בָּאוֹת כָּל הַצָּרוֹת וּפְּרָעָנוֹת
לְעוֹלָם, רַחֲמָנָא לִיִּצְלֵן.

וְכֵן מְבֹאֵר בַּזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ (נֶשֶׁא קֶכָּה ע"א), עַל הַפָּסוּק (אֵיכָה א')
הִיוּ צָרֶיהָ לְרֹאשׁ, שְׂדֵיִקָּא הַמִּצִּירִים לָעַם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹנוֹת
הַמִּשְׁפָּט, הֵם נַעֲשִׂים רָאשִׁים וּמַנְהִיגִים עַל הַדּוֹר, וְסוֹבְלִים

מהם מה שפובלים, ולכן צריכין להזהר מאד למנות רק דינים ורפנים צדיקים וכשרים, ולהסתפל היטב אם הם שומרים דרכי המשפט באמת, כגון למשל מצות (דברים א) "שמוע בין אחיכם", שאסור לדין לשמע דברי בעל דין אחד עד שיבוא בעל דין חברו (פנהדיון ז' ע"ב), כי תכף ומיד שדין או רב עובר על זה, הרי הוא פסול לדון, וכל דיניו בטלים ומבוטלין לגמרי.

וכן אם מראה פנים לבעל דין אחד מחמת כבודו או עשרו, הרי עובר על לאו (דברים א) "לא תכירו פנים במשפט", ופסול לדון לגמרי, ובכלל זה מוסדות התורה שנושאים פנים לבני עשירים – אף על פי שאינם מהגנים כל כך, ומקבלים אותם למוסדות החנוכה, אבל על בני עניים, שהם בני טובים ואנשים כשרים – אינם רוצים להסתפל כלל. והרי זה בכלל "לא תכירו פנים במשפט", כי מנהלי מוסדות שמתעסקים בכספי צבור, הרי הם ברפנים ודינים היושבים במשפט, ואם נושאים פנים לאחד, ולשני לא, הרי עוברים על לאו של "לא תכירו פנים במשפט", רחמנא ליצלו, ולכן צריכין להשמר מאד מכל מיני עוות המשפט, כי זה גורם מעוט אמונה בנשמות ישראל, רחמנא ליצלו, ודיקא על ידי "דבורי

אָמוּנָה", יְכוּלִים לְהִבִּין מִי הֵם הָרַבָּנִים וְהַדִּינִים הַחֲגוּנִים בְּאַמֶּת, כִּי אִם הָרַבָּנִים וְהַדִּינִים מְדַבְּרִים דְּבוּרֵי אָמוּנָה, וּמַחֲזִיקִים אֶת הָעַם לְאָמוּנָה, זֶה סִמּוֹן שֶׁהֵם חֲגוּנִים בְּאַמֶּת, וְהֵם יִזְכּוּ אֶת הַדּוֹר עִם תְּקוּנַת הַמִּשְׁפָּט וּבְרוּר הָאָמוּנָה, אֲבָל אִם כָּל עָקֵר דְּבוּרָם מִכֶּסֶף וּמִכְבוֹד, וּבְמָקוֹם שֶׁמִּקְבָּלִים יוֹתֵר כֶּסֶף וְיוֹתֵר כְּבוֹד – שֶׁם מִתְעַפְּקִים וּמִתְקַרְבִּים, זֶה סִמּוֹן שֶׁכָּל מִשְׁפָּטָם מִשְׁפָּט מַעֲקָל, וְצָרִיכִין לְהִזָּהֵר מֵהֶם מְאֹד.

וְעַל כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְחֹזֶק עֲצָמוֹ בְּאָמוּנָה בְּכָל עֵת, וּמִקְרָב עֲצָמוֹ אֶל צְדִיקִים וְרַבָּנִים אֲמִתִּיִּם שֶׁמְדַבְּרִים תָּמִיד מֵאָמוּנָה, כִּי עַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְדַבְּקוֹת אֲמִתִּית בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיֵאֱדָר עֵינָיו בְּאוֹר אֱלֹקוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעוֹלָמוֹ יֵרָאֶה בְּחַיָּיו, אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ.

וּסְפָר מוֹתָרָא"ש נ"י, שֶׁלְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּם יֵשׁ כַּח עֲצוֹם לְחֲכָמִים אָמוּנָה בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁיְכוּלִים לְהַצִּיל אוֹתָם מִשְׁמַד מִמָּוֶשׁ רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וּכְמוֹ שֶׁהָיָה סְפוּר אֲצֵל רַבֵּנוּ ז"ל, בְּתַחֲלַת פְּרָסוּמוֹ בְּעוֹלָם, שֶׁנִּסְמַע אֶל בְּרִית מִילָה בְּכֶפֶר אֲלֶפְסִנְדְּרוּבְקָה, וּבֵא אִישׁ אֶחָד לִפְנָיו בְּבִכְיָה רַבָּה, וְקָבַל לִפְנָיו אוֹדוֹת בְּתוֹ אֲשֶׁר פָּתָה אוֹתָהּ עָרַל אֶחָד לְהַמִּיר דָּתָהּ, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וְנִאֲבָדָה, וּכְבָר חֲפֵשׁ אוֹתָהּ בְּכָל

הַכִּפָּרִים וְלֹא מִצָּאָהּ, וַיֹּאמֶר לוֹ רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁנִּמְצְאָתָא אֲצֵל
הַכֹּהֵן שֶׁל עִירוֹ, אֲשֶׁר לֹא עָלָה עַל דַּעְתּוֹ שֶׁהַכֹּהֵן יַעֲשֶׂה לוֹ
דְּבַר כָּזֶה, כִּי הָיוּ בִּינֵיהֶם קִשְׁרֵי יְדִידוּת מוֹבִים, וְשָׂאֵל אֶת
רַבֵּנוּ ז"ל: אֵיךְ הוֹלְכִים לְבַקֵּשָׁהּ, וְאֵיךְ יוּכַל לְהוֹצִיאָהּ מִשָּׁם?
כִּי מֵר לוֹ מֵאֹד עַל גֹּזֶל בָּתּוֹ, וְהָשִׁיב לוֹ רַבֵּנוּ ז"ל, שִׁיפְסֻעוּ
תַּכָּף וּמִיד שְׁנֵי אֲנָשִׁים עִם עֲגֻלַּת חֶרֶף שֶׁהִיא מְכֻסָּה לְגִמְרִי,
סְמוּךְ לְבֵית הַכֹּהֵן, וּבָתּוֹ תַעֲמֹד בַּחוּץ, וּכְשֶׁתִּרְאֶה אוֹתָם,
תַּכָּף תִּתְרַצֶּה לְנַסֵּעַ עִמָּם לְבֵיתָהּ, וְכֵן הָיָה, וּרַבֵּנוּ ז"ל עוֹד
יֹשֵׁב עַל סְעֻדַּת בְּרִית הַמִּילָה, וּכְשֶׁנִּזְדַּע הַדְּבַר לְהַעֲרִילִים
דָּשָׁם, לָקְחוּ מִקְלוֹת וְקָרְדָּמוֹת לִילֵךְ לִלְחֹם עִם הַיְּהוּדִים,
אֲשֶׁר לָקְחוּ אֶת הַנְּעָרָה מִבֵּית הַכֹּהֵן, וְלָקְחָת אוֹתָהּ בַּחֲזֶרָה
בַּחֲזָקָה, וְנָפַל עַל הַיְּהוּדִים פָּחַד גָּדוֹל, וַאֲמַר רַבֵּנוּ ז"ל שֶׁלֹּא
יִפְחָדוּ, רַק יִקְחוּ בִידָם גַּם כֵּן מִקְלוֹת, וַיֵּצְאוּ כְּנֻגָּדָם, וַיִּפְחָדוּ
הָעַרְלִים מֵהֶם, וַיֵּלְכוּ לָהֶם, וְכֵן הָיָה, כְּשֶׁרָאוּ הָעַרְלִים אֶת
מַעַט הַיְּהוּדִים יוֹצְאִים כְּנֻגָּדָם גַּם כֵּן בְּמִקְלוֹת, הָלְכוּ לָהֶם,
אֵף שֶׁלֹּא הָיָה שׁוֹם דֶּרֶךְ הַטֶּבַע לָזֶה, וְאַחֵר כֵּן הִשְׁתַּדֵּל
רַבֵּנוּ ז"ל לְשַׁדֵּךְ אוֹתָהּ עִם בַּחֲזֹר בַּעַל מְלֶאכֶה אֶחָד, סְגֻלָּה
מֵאוֹתוֹ הַכֹּהֵן, וְהִזְהִיר אֶת הַבַּחֲזֹר וַאֲמַר לוֹ: "תִּשְׁמֹר אֶת
עֲצֻמָּהּ, אִם תִּזְדַּמֵּן לָךְ אִיזוֹ קִטְמָה עֲמָה, שֶׁלֹּא תִבְיֵשׁ אוֹתָהּ
בְּבִזְיוֹן הָיָה שְׂרָצָתָה לְהַמִּיר דָּתָהּ, וּבִעֲבוּר זֶה אֲנִי מְכַמִּיתָךְ
שִׁיתִּיו לָךְ מִמָּנָה בָּנִים מוֹבִים, וְכֵן הָיָה, שֶׁנִּזְלָדוּ לוֹ מִמָּנָה

בָּנִים טוֹבִים, רַבָּנִים וְלומְדִים מְפַלְגֵי תוֹרָה, הָרִי גָדֵל בַּח
הַצְדִּיקִים לְהַצִּיל נַשְׁמָה מִשְׁמַד, וּלְהַחְזִיר אוֹתוֹ אֶל הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה.

וְכֵן הָיָה פַּעַם סָפּוּר כָּזֶה אֶצֶל מוֹהֲרַנ"ת ז"ל, בְּשָׁנָה
רִאשׁוֹנָה אַחֵר הִסְתַּלְקוֹת רַבֵּנוּ ז"ל, לִפְנֵי רֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁבַט,
בְּאֲשֶׁר מוֹהֲרַנ"ת ז"ל עוֹרָר כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לְנִסְעַ עַל צִיּוֹן
רַבֵּנוּ ז"ל, כִּי רֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁבַט, וְכֵן ט"ו בְּשַׁבָּט, הוּא רֹאשׁ
הַשָּׁנָה לְאֵילָנוֹת, וְרָצָה מוֹהֲרַנ"ת ז"ל לַעֲשׂוֹת הַתַּעֲוָרוֹת
בִּינֵיהֶם שִׁיִּסְעוּ לְצִיּוֹן רַבֵּנוּ ז"ל עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְאִזּוּ בָּא
לִפְנֵי אִישׁ אֶחָד שֶׁהִתְבַּלְּבַל בְּנוֹ, וְהִתְחִיל לָלֶכֶת אֶל הַכֹּמֶר,
רַחֲמָנָא לִיצְלָן.

וְאָמַר לוֹ מוֹהֲרַנ"ת ז"ל, שִׁיקְבֵּל עַל עַצְמוֹ לְהַדְלִיק נֵר תַּמִּיד
שֶׁל שְׁמֹן זֵית אֶצֶל צִיּוֹן רַבֵּנוּ ז"ל, וְזֹאת תַּהְיֶה זְכוּת לְבָנוּ,
כִּי רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת (אוֹת נֵר תַּמִּיד חֶלֶק ב' סִימָן
א'), בְּזְכוּת נֵר תַּמִּיד הַדּוֹלָקִים בְּשְׁמֹן זֵית, נִצְלוּ מִגְּזֵר
שְׁמַד, וְכֵן עָשָׂה, שִׁיקְבֵּל עַל עַצְמוֹ עֲבוֹדָה זֹאת, וְחֹזֵר בְּנוֹ
בְּתִשְׁבָּה, הָרִי רֹאִים אֶת גָּדֵל בַּח הַצְדִּיקִים לְהַכְנִים אֱמוּנָה
בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֲשֶׁרִי חֲזוּכָה לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם בְּאַמֶּת.

וקשר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (דברים ט"ז) לא תמה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שחד, כי שחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים, וכבר הקשו קמאי (עין ספר הקדוש "נעם אלימלך" בפסוק זה), הלא עינינו רואות כמה וכמה מקבלי שחד, והם בריאים וחזקים, ומתים בעצם מראה עיניהם, ותוצו, שהעקר קאי על עיני החכמה והשכל, שמי שמקבל שחד, אי אפשר לו לראות אלקותו ותברך מכל דבר, ואי אפשר לו להשיג חכמה העליונה, ולכונן אל דין אמת, עין שם, והנה על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הדין שלוקח שחד ומכיר פנים במשפט ומטה את הדין, חס ושלום, הרי גורם מעוט וחסרון אמונה בכל הדור, רחמנא ליצלו, נמצא שהוא מעור עיני חכמים שהם נשמות ישראל הקדושים, מלהשיג את ברור וזכור האמונה הקדושה התלויה בעינים, וכן מסלף דברי צדיקים, שאין נשמות ישראל זוכים להתקרב אל צדיקים אמתיים המגלים את האמונה הקדושה בעולם, נמצא שלא קלקלו רק למשפט הזה, אלא גרמו קלקול נורא לכל האמונה שבדור, רחמנא ליצלו, ולכן צריכין להזהר מאד מכל מיני שחד והטיות משפט, ולהטות אذن לרפני ודיני הדור אם הם מדברים דבורי

אמונה בראוי, כי דבורי אמונה סימן לרפנים ודינים
הגונים באמת, ושראוי לקבל את דבריהם.

והשם יתברך ישמרנו מכל מיני עוות המשפט, ונזכה
להיות מקרבים אל צדיקים אמתיים המאירים אור
האמונה בעולם, עדי נזכה לשוב בתשובה שלמה, ולהפיל
בו יתברך לגמרי מעטה ועד עולם אמן ואמן.
